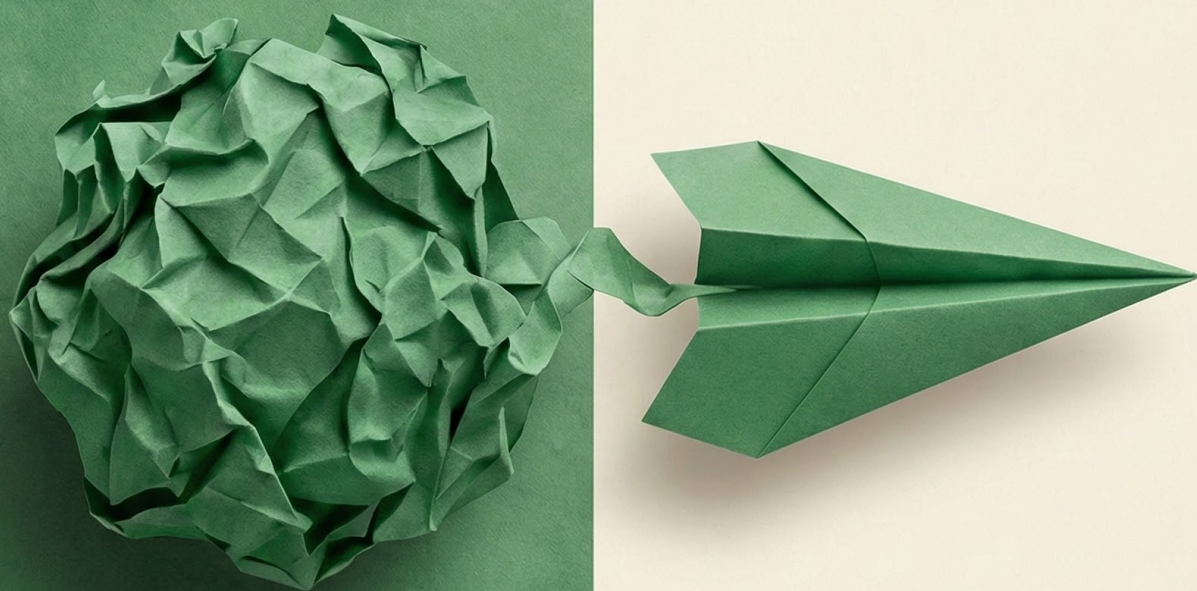

NAWYKI bez wysiłku

Oskar
Wojciechowski

NAWYKI

bez wysiłku

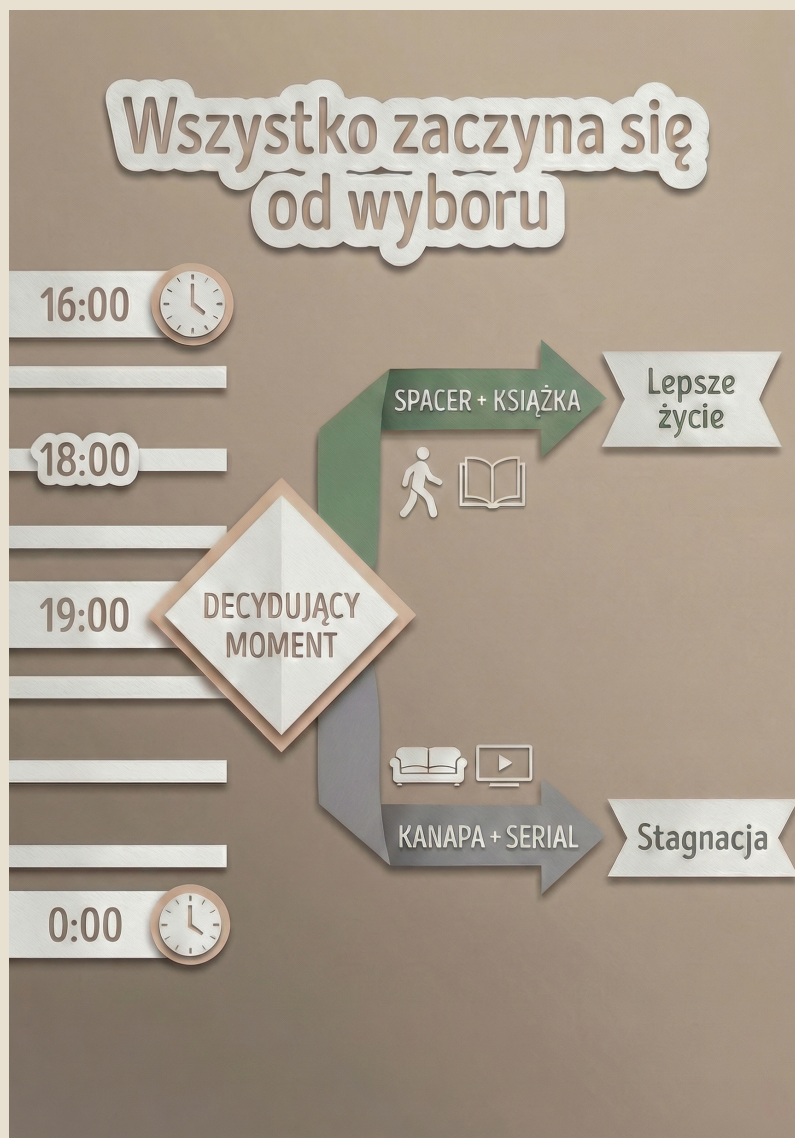

OSKAR WOJCIECHOWSKI

*Nawyki są ciche. Dlatego tak łatwo je lekceważyć
i tak trudno później od nich uciec.*

SPIIS TREŚCI

01. Wszystko zaczyna się od wyborów
02. Dlaczego tak trudno jest zmienić nawyki?
03. Pętla nawyku: klucz do zmiany
04. Jak zostać detektywem własnych nawyków?
05. Zaczynij od czegoś śmiesznie małego
06. Reguła dwóch minut
07. Co zrobić, gdy się potkniesz?
08. Otoczenie silniejsze niż siła woli
09. Twoje nawyki to Twoja tożsamość
10. Ludzie wokół Ciebie kształtują Twoje nawyki
11. Połącz to, co musisz, z tym, co kochasz
12. Potęgą wizualizacji i śledzenia postępów
13. Partner odpowiedzialności
14. Jak utrzymać motywację: zasada złotowłosej
15. Nawykowe układanie
16. Dolina rozczarowania
17. Od konsumpcjonizmu do inwestowania
18. Historia projektu UHI.pl
19. Podsumowanie: Twoja droga dopiero się zaczyna

I właśnie tutaj zaczyna się cała historia z nawykami. Ten niewiarygodny potencjał, który w sobie nosisz, może pracować na Twoją korzyść albo przeciwko Tobie. To zależy od jednej prostej rzeczy, od wyborów, które codziennie podejmujesz.

Pomyśl przez chwilę. Co dzisiaj zrobiłeś od momentu przebudzenia? Może sięgnąłeś po telefon, zanim jeszcze wstałeś z łóżka? A może od razu poszedłeś pod prysznic? Wypiłeś kawę czy herbatę? Zjadłeś śniadanie czy wyleciałeś z domu na ostatnią chwilę?

Większość tych działań nie była przemyślaną decyzją. Po prostu zrobiłeś to, co robisz zawsze. Automatycznie. I w tym właśnie tkwi największa siła, ale też największe niebezpieczeństwo nawyków.

Twój mózg uwielbia rutynę. To jego sposób na oszczędzanie energii. Gdybyś musiał świadomie myśleć o każdej czynności, jak się ubrać, jak zawiązać sznurowadła, jak prowadzić samochód, byłbyś mentalnie wyczerpany już po godzinie od wstania. Dlatego mózg tworzy automatyczne wzorce: robisz coś kilka razy w podobnych okolicznościach i voilà, powstaje nawyk.

To świetna wiadomość, jeśli chodzi o nawyki dobre. Kiedy włączysz regularne ćwiczenia, czytanie czy medytację w tryb autopilota, Twoje życie zaczyna się zmieniać bez wysiłku. Twój mózg po prostu wykonuje tę czynność, nie pytając Cię o zgodę.

Ale jest też druga strona medalu. Złe nawyki działają dokładnie tak samo. Może to być sięganie po słodycze w stresie, scrollowanie mediów społecznościowych zamiast pracy, odkładanie ważnych spraw na później. Te wzorce również stają się automatyczne. I zanim się zorientujesz, już Cię kontrolują.

Dobra wiadomość? Możesz to zmienić. Nie musisz być więźniem swoich nawyków. Twój mózg, ten sam, który ma miliard możliwości, jest plastyczny. Oznacza to, że może się przeprogramować. Możesz świadomie zbudować nowe szlaki neuronowe, nowe wzorce, nowe automatyzmy.

Nie będzie łatwo. Nie zrobisz tego z dnia na dzień. Ale możesz to zrobić. I właśnie w tym celu powstała ta książka, aby pokazać Ci, jak małymi, prostymi krokami możesz przejąć kontrolę nad swoimi nawykami i zacząć budować życie, o jakim marzysz.

Bo tak naprawdę nie chodzi tylko o nawyki. Chodzi o to, kim się stajesz dzięki nim.

Dlaczego tak trudno jest zmienić nawyki?

Jeśli kiedykolwiek próbowałeś zmienić swoje nawyki, a jestem pewien, że próbowałeś, to znasz to uczucie. Ten pierwszy tydzień pełen motywacji. Te obietnice składane sobie w sylwestra albo w poniedziałek rano. „Od dziś wszystko się zmieni!”

I przez kilka dni naprawdę się zmieniasz. Wstajesz wcześniej. Ćwiczysz. Jesz zdrowiej. Czujesz się wspaniale. Wreszcie to robisz!

A potem coś się psuje. Może masz ciężki dzień w pracy. Może się źle wyśpisz. Może po prostu zapomnisz. I nagle jesteś z powrotem w starym wzorcu. Jakby nic się nie wydarzyło.

I tutaj pojawia się frustracja. Zaczynasz myśleć: „To nie dla mnie. Nie mam wystarczającej siły woli. Inni mogą, ale ja nie potrafię.”

Ale to nie jest prawda.

Problem nie leży w Tobie. Problem leży w podejściu.

Większość ludzi próbuje zmienić nawyki, stawiając na motywację i silną wolę. To jak próba przebicia stalowego łańcucha gołymi rękami. Możesz mieć najlepsze intencje na świecie, ale jeśli nie rozumiesz, jak naprawdę działają nawyki, przegrasz z nimi każdego dnia.

Bo widzisz, każdy nawyk, czy to dobry, czy zły, składa się z trzech elementów. Naukowcy nazywają to PĘTLĄ NAWYKU. Jest sygnał, który uruchamia automatyczną reakcję. Jest rutyna, czyli samo działanie. I jest nagroda, coś, co sprawia, że Twój mózg chce powtórzyć tę sekwencję.

Weźmy prosty przykład. Czujesz stres (sygnał). Sięgasz po czekoladę (rutyna). Czujesz chwilową ulgę i przyjemność (nagroda). Twój mózg zapisuje: „Aha! Kiedy jest stres, czekolada pomaga.” I przy następnym stresie automatycznie podpowie Ci: „Hej, pamiętasz co pomogło ostatnio?”

To nie jest kwestia słabości charakteru. To po prostu sposób, w jaki Twój mózg został zaprojektowany. Ma Cię chronić i sprawiać, że przetrwasz. A najlepszym sposobem na przetrwanie jest powtarzanie tego, co w przeszłości przynosiło przyjemność lub ulżenie.

Dlaczego tak trudno zmienić nawyki

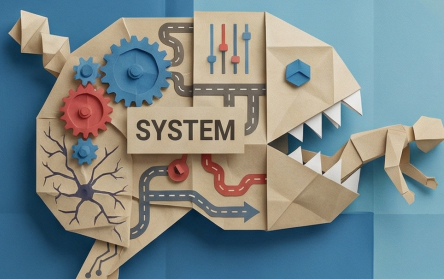
SCHODY

Zmiana to wspinaczka. Wymaga wysiłku, czasu i energii. Każdy krok jest wyzwaniem, a cel wydaje się odległy. Łatwo się potknąć i spaść na dół.

MOTYWACJA SPADA

Początkowy zapal gaśnie. Emocje opadają, pojawiają się przeszkody i zwątpienie. Trudno utrzymać płomień, gdy nie widać szybkich efektów.

SYSTEM WYGRYWA

Mózg dąży do automatyzacji. Stare, utarte ścieżki neuronalne są silniejsze niż nowe postanowienia.

Rutyna i środowisko działają przeciwko zmianom. Wygrywa nawyk, nie siła woli.

Wniosek: Sukces wymaga budowania systemu, nie tylko motywacji.
Skup się na małych krokach i zmianie środowiska.

Pętla nawyku: klucz do zmiany

A teraz uwaga, nadchodzi najważniejsza rzecz, jaką musisz zrozumieć o zmianie nawyków.

Nie możesz po prostu „usunąć” złego nawyku. Nie możesz go wykasować jak pliku z komputera. Twój mózg tak nie działa. Jeśli próbujesz walczyć z nawykiem siłą woli, to tak jakbyś próbował nie myśleć o różowym słoniu. Im bardziej się starasz, tym bardziej ten słon zaprzątnie Ci głowę.

Ale możesz zrobić coś znacznie mądrzejszego, możesz ZAMIENIĆ ten nawyk na inny.

Pamiętasz pętlę nawyku? Sygnał, rutyna, nagroda. Kluczem do zmiany jest pozostawienie sygnału i nagrody, ale zmienienie rutyny, czyli samego działania.

Wróćmy do przykładu ze stresem i czekoladą. Sygnał to stres. Nagroda to uczucie ulgi i przyjemności. Ale rutyna, sięganie po słodycze, to możesz zmienić. Możesz zastąpić ją czymś innym, co również przyniesie ulgę: krótkim spacerem, dziesięcioma głębokimi oddechami, rozmową z przyjacielem, kilkoma przysiadami przy biurku.

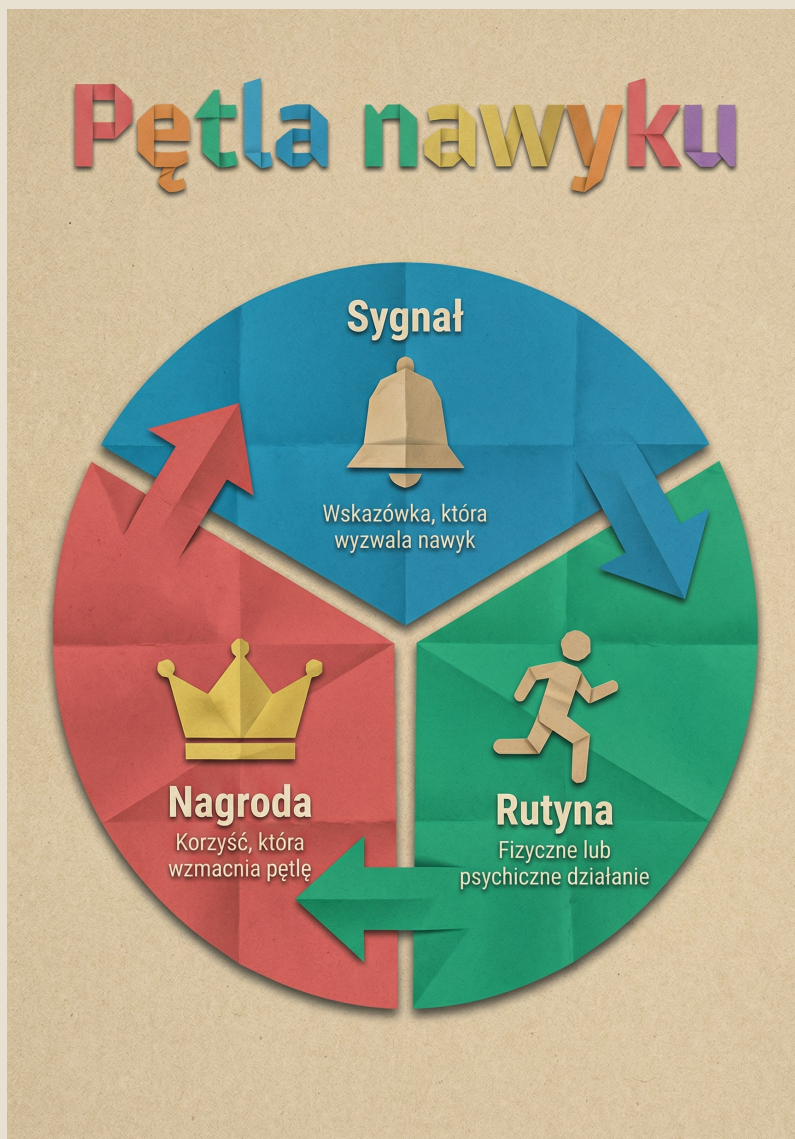
Brzmi prosto, prawda? I faktycznie jest prostsze, niż próba całkowitego „porzucenia” złego nawyku. Ale jest haczyk.

Musisz najpierw zidentyfikować wszystkie trzy elementy swojej pętli. Musisz być detektywem własnego życia. Bo często nawyk uruchamia się tak automatycznie, że nawet nie zdajesz sobie sprawy z sygnału ani z prawdziwej nagrody, której szukasz.

Może myślisz, że jesz słodycze dla smaku, a tak naprawdę to sposób na ucieczkę od frustracji? Możliwe, że scrollujesz media społecznościowe „bo się nudzisz”, ale prawdziwa nagroda to poczucie połączenia z innymi ludźmi, którego Ci brakuje?

Kiedy zrozumiesz prawdziwy mechanizm swojego nawyku, co go uruchamia i czego naprawdę potrzebujesz, możesz świadomie zaprojektować nową rutynę. Taką, która da Ci to, czego potrzebujesz, ale w zdrowszy sposób.

I to jest piękno tej metody: nie walczysz z własnym mózgiem. Współpracujesz z nim. Wykorzystujesz jego naturalną skłonność do tworzenia nawyków, ale kierujesz ją we właściwym kierunku.

ROZDZIAŁ 04

Jak zostać detektywem własnych nawyków?

Dobrze, więc wiesz już, że musisz rozpoznać swoją pętlę nawyku. Ale jak to zrobić w praktyce? Jak złapać coś, co działa na autopilocie, zanim w ogóle zdążysz pomyśleć?

Odpowiedź jest prostsza, niż się wydaje. Potrzebujesz tylko jednej rzeczy: uważności.

Nie, nie mówię o medytacji ani godzinnym siedzeniu w pozycji lotosu. Mówię o zwykłej, codziennej uważności. O zatrzymaniu się na moment i zadaniu sobie pytania: „Co się właśnie stało?”

Następnym razem, kiedy złapiesz się na wykonywaniu nawyku, którego chcesz się pozbyć, nie bij się po głowie. Nie obwiniaj się. Zamiast tego, zauważ. Po prostu zauważ.

„O, właśnie sięgam po telefon. Ciekawe.”

I zacznij zadawać sobie pytania. Nie w sposób oskarżający, ale z ciekawością. Jakbyś był naukowcem badającym fascynujący przypadek.

CO DZIAŁO SIĘ PRZED? To Twój sygnał. Może był konkretny czas dnia? Może byłeś w określonym miejscu? A może poczułeś jakąś emocję, nudę, lęk, samotność, zmęczenie?

CO DOKŁADNIE ZROBIŁEŚ? To Twoja rutyna. Opisz ją precyzyjnie. Nie tylko „zjadłem coś słodkiego”, ale „otworzyłem szufladę, wyjąłem czekoladę, zjadłem trzy kostki, stojąc przy kuchence”.

JAK SIĘ CZUŁEŚ POTEM? To Twoja nagroda. I uwaga, nie chodzi o to, jak czułeś się dwie godziny później, kiedy pojawił się wstyd czy żal. Chodzi o tę pierwszą chwilę. Co dało Ci to działanie? Ulgę? Przyjemność? Rozproszenie? Poczucie kontroli?

Zapisuj to. Naprawdę. Weź notes albo otwórz aplikację w telefonie i przez kilka dni prowadź dzienniczek swoich nawyków. Nie musisz pisać esejów. Wystarczy kilka słów.

„14:30, uczucie przytłoczenia robotą, przeglądałem Instagram 20 minut, poczułem się oderwany od stresu”.

Po tygodniu zobaczysz wzorce. Zobaczysz, że Twój mózg nie jest chaotyczny. Jest przewidywalny. I kiedy odkryjesz ten wzorzec, zyskasz coś niezwykle cennego: świadomość.

A świadomość to pierwszy krok do zmiany. Bo nie możesz zmienić czegoś, czego nie widzisz. Ale kiedy już to zobaczysz, kiedy zrozumiesz, że każdego dnia o 14:30, gdy czujesz się przytłoczony, sięgasz po telefon, aby uciec, nagle masz wybór.

Możesz powiedzieć: „Aha, to znowu TO. Wiem, czego szuka mój mózg. Potrzebuje przerwy i oderwania myśli. Ale dam mu to w inny sposób.”

I wtedy zaczynasz eksperymentować. Może zamiast telefonu wyjdiesz na pięć minut na korytarz? Może zrobisz sobie herbatę? Może po prostu zamkniesz oczy i zrobisz kilka głębokich oddechów?

Niektóre zamienniki zadziałają. Inne nie. I to jest w porządku. To proces. To eksperyment. Nie ma jednego idealnego rozwiązania, które działa dla wszystkich. Ale jest rozwiązanie, które zadziała dla Ciebie. Musisz tylko je znaleźć.

I wiesz co? Kiedy już znajdziesz tę alternatywną rutynę, która daje Ci podobną nagrodę, dzieje się magia. Twój mózg zaczyna ją automatyzować. Tworzą się nowe połączenia neuronowe. Stary nawyk nie znika całkowicie, ale traci swoją moc. A nowy zaczyna przejmować kontrolę.

Nie z dnia na dzień. Nie bez potknięć. Ale krok po kroku. Dzień po dniu. Właśnie tak buduje się trwałą zmianę.

DETEKTYW NAWYKÓW

Zrozum swoje nawyki, odkryj ich wzorce i wprowadź zmiany.

1. LUPA - ZBLIŻENIE

Skup się na konkretnym zachowaniu. Zauważaj małe szczegóły, które zazwyczaj umykają.

2. NOTATNIK - REJESTRACJA

Zapisuj każde wystąpienie nawyku: co się działo przed, w trakcie i po.

3. ŚLADY - IDENTYFIKACJA WZORCÓW

Poszukaj powtarzających się sekwencji i wyzwalaczy. Co uruchamia nawyk?

4. OBSERWACJA - ZROZUMIENIE CYKLU

Analizuj pętlę nawyku: wskazówka, działanie, nagroda. Zrozum mechanizm.

ROZDZIAŁ 05

Zacznij od czegoś śmiesznie małego

Wiesz, co jest największym błędem, jaki popełniają ludzie próbujący zmienić swoje nawyki? Zaczynają za wielko.

„Od jutra wstaję o piątej rano, biegnę pięć kilometrów, medytuję przez pół godziny, robię zdrowe śniadanie i jeszcze przed pracą przeczytam rozdział książki!”

Brzmi znajomo? I wiesz, co się dzieje? Przez dwa dni może ci się to udać. Może nawet przez tydzień, jeśli masz szczęście. Ale potem życie przypomina ci o sobie. Przesypiasz. Jesteś zmęczony. Pada deszcz. I nagle cały ten piękny plan ląduje w koszu, a ty wracasz do punktu zero.

Problem nie polega na tym, że to zły plan. Problem polega na tym, że próbujesz zmienić wszystko na raz. To tak, jakbyś próbował wbiec na szczyt góry, zamiast iść ścieżką krok po kroku.

A teraz posłuchaj tej rady, która może brzmieć absurdalnie, ale zmieni twoje podejście do budowania nawyków: zacznij od czegoś TAK MAŁEGO, że będzie ci głupio o tym mówić.

Nie pięć kilometrów biegania, jedna minuta. Nie pół godziny medytacji, trzy głębokie oddechy. Nie sto stron książki, jedna strona.

„Ale co to da?“, możesz pomyśleć. „Jedna minuta biegania to śmieszne. To nic nie zmienić!”

I właśnie tutaj tkwi pułapka naszego myślenia. Bo widzisz, nie chodzi o to, żeby ta jedna minuta cię wysportowała. Chodzi o to, żebyś ZROBIŁ TO. Żebyś pokazał swojemu mózgowi: „Patrzysz? Obiecałem sobie i zrobiłem.”

Ta jedna minuta to nie ćwiczenia. To ćwiczenie woli. To budowanie tożsamości. To dowód dla samego siebie, że jesteś osobą, która dotrzymuje obietnic.

I co najważniejsze, to coś, czego nie odpuścisz. Bo nie ma dnia tak ciężkiego, żebyś nie mógł znaleźć minuty. Nie ma wymówki, która ma sens przy tak małym wysiłku. „Nie mam czasu na minutę”, to brzmi absurdalnie, prawda?

Więc robisz to. Dzień po dniu. I dzieje się coś niezwykłego.

Po tygodniu jedna minuta staje się naturalna. Nie wymaga wysiłku. Twój mózg już ją zaakceptował. „Aha, o tej porze wychodzimy na minutę. Okej, rozumiem.” I często, nie zawsze, ale często, ta minuta zamienia się w dwie. W pięć. Bo natpydniejsze jest zacząć niż kontynuować.

Ale nawet jeśli zostanie przy jednej minucie, wciąż wygrywasz. Bo budujesz fundament. Tworzysz rutynę. A rutyna to wszystko. Kiedy masz rutynę, możesz ją

rozbudować. Ale jeśli nie masz nawet małej rutyny, bo za każdym razem próbujesz od razu wejść na całość, będziesz wiecznie zaczynać od początku.

Pamiętaj: lepiej robić mało, ale codziennie, niż dużo, ale przez tydzień, a potem wcale.

Więc zastanów się teraz: jaki nawyk chcesz zbudować? I jak możesz go skurczyć do czegoś tak małego, że będzie niemożliwe tego nie zrobić?

Chcesz więcej czytać? Nie mów „przeczytam książkę w miesiącu”. Powiedz: „przeczytam jedną stronę dziennie”.

Chcesz jeść zdrowiej? Nie mów „od dziś tylko sałatki”. Powiedz: „dodam jedno warzywo do obiadu”.

Chcesz być bardziej zorganizowany? Nie mów „porządkuję cały dom”. Powiedz: „każdego wieczoru odłożę pięć rzeczy na miejsce”.

To nie są żarty. To nie są półśrodki. To jest strategia, która działa. Bo małe zmiany, powtarzane konsekwentnie, prowadzą do wielkich rezultatów. A wielkie zmiany, zaczynane z entuzjazmem, ale porzucane po tygodniu, prowadzą donikąd.

Zrób to śmiesznie proste. Tak proste, że nie będziesz miał wymówki.

A potem po prostu zacznij.

ROZDZIAŁ 06

Reguła dwóch minut

Wspomnieliśmy już o tym, żeby zaczynać od małych rzeczy. Ale chcę dać Ci konkretne, taktyczne narzędzie, które możesz zastosować do absolutnie każdego nawyku, który wydaje Ci się trudny.

Nazywa się to „Regułą Dwóch Minut”.

Zasada brzmi: „Każdy nowy nawyk powinien zajmować mniej niż dwie minuty”.

Wiem, co myślisz. „Chcę przebiec maraton, jak mam to zrobić w dwie minuty?”. Oczywiście, nie przebiegniesz maratonu w dwie minuty. Ale żeby przebiec maraton, musisz najpierw wyjść z domu. A żeby wyjść z domu, musisz założyć buty.

I to jest Twój cel. Nie „bieganie”. Twój cel to „założenie butów biegowych”. To zajmuje mniej niż dwie minuty.

Zobacz, jak to skaluje Twoje nawyki: „Czytać przed snem” -> „Przeczytać jedną stronę”. „Uczyć się do egzaminu” -> „Otworzyć notatki”. „Robić jogę” -> „Rozwinąć matę”.

Dlaczego to działa? Ponieważ najtrudniejszą częścią każdego zadania jest jego rozpoczęcie. Fizyka ma na to nazwę: tarcie statyczne. O wiele więcej energii potrzeba, by ruszyć ciężki przedmiot z miejsca, niż by utrzymać go w ruchu.

Reguła Dwóch Minut pozwala Ci pokonać tarcie statyczne przy minimalnym wysiłku.

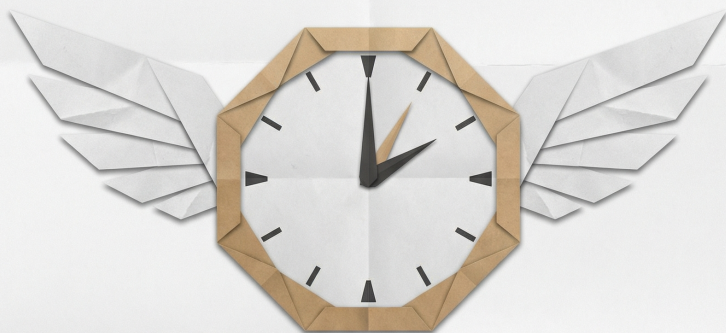
Możesz powiedzieć: „Ale to oszukiwanie samego siebie. Wiem, że tak naprawdę chodzi o bieganie, a nie o buty”. Dlatego musisz pozwolić sobie na poprzestanie na tych dwóch minutach. Naprawdę. Załóż buty, wyjdź przed dom, zamknij drzwi... i jeśli naprawdę nie chcesz biec, wróć.

Brzmi absurdalnie? Jeden z czytelników, który schudł ponad 40 kilogramów, stosował tę zasadę chodząc na siłownię. Miał przykaz: „Idź na siłownię, ale nie możesz tam być dłużej niż 5 minut”. Szedł, robił kilka przysiadów i wychodził. Po kilku tygodniach pomyślał: „Skoro już tu jestem, to może zostanę chwilę dłużej?”.

Zbudował nawyk „pojawiania się”. A nie da się zbudować nawyku ćwiczenia, jeśli najpierw nie masz nawyku pojawiania się na siłowni.

Zoptymalizuj początek. Uczyń go tak łatwym, że nie będziesz mógł powiedzieć „nie”. Reszta podąży za nim.

Reguła 2 minut

ROZDZIAŁ 07

Co zrobić, gdy się potkniesz?

I teraz najważniejsze pytanie, o którym większość książek o nawykach zapomina: co się dzieje, kiedy wszystko się sypie?

Bo się posypie. Możesz być pewien.

Będzie taki dzień, kiedy zapomnisz. Będzie taki tydzień, kiedy będziesz chory. Będzie taki moment, kiedy po prostu odpuszczisz. I wtedy w Twojej głowie pojawi się głos: „No widzisz? Wiedziałem, że nie dam rady. Po co w ogóle zaczynałem?”

Stop. Zatrzymaj się tutaj.

To jest właśnie ten krytyczny moment, który decyduje o wszystkim. Nie moment, w którym zaczynasz. Nie moment, w którym idziesz przez dwa tygodnie bez potknięć. Ale ten moment, kiedy się potykasz i musisz zdecydować, co dalej.

Bo widzisz, potknięcie to nie porażka. Potknięcie to po prostu potknięcie. Każdy się potknie. Każdy pojedynczy człowiek, który kiedykolwiek zmienił swoje nawyki, miał takie dni. Różnica między tymi, którzy sukces osiągnęli, a tymi, którzy się poddali, nie leży w tym, że pierwsi się nie potykali. Leży w tym, jak szybko wrócili na ścieżkę.

I tutaj obowiązuje jedna prosta zasada: NIGDY NIE OPUSZCZAJ DNIA DRUGIEGO.

Co to znaczy?

Jeśli dziś nie zrobiłeś swojej jednej minuty ćwiczeń, okej. Stało się. Życie bywa. Jutro wracasz. Koniec dyskusji.

Ale jeśli dzisiaj odpuszcisz i myślisz „no to już dziś się nie udało, zacznę od nowa w poniedziałek”, to właśnie tam tracisz. Bo jeden dzień przerwy to błąd. Dwa dni przerwy to początek nowego wzorca. A trzy dni przerwy? To już powrót do starego nawyku.

Nie pozwól, żeby jeden zły dzień zamienił się w dwa. Nigdy. To jest Twoja najważniejsza zasada.

Pomyśl o tym jak o diecie. Jeśli zjesz jeden niezdrowy posiłek, czy wylewasz resztę jedzenia do kosza i mówisz „no to już dziś zjadłem pizzę, mogę też zjeść tort, frytki i hamburgera”? Przecież to absurdalne, prawda? Ale właśnie tak większość ludzi traktuje swoje nawyki. Jeden błąd i uznają cały dzień, albo cały tydzień, za stracony.

Zamiast tego pomyśl o swoim nawyku jak o głosowaniu. Każda pojedyncza akcja to głos na to, kim jesteś. Przebiegłeś minutę? Głosujesz na siebie jako osobę aktywną. Przeczytałeś stronę? Głosujesz na siebie jako osobę, która się rozwija.

I tak jak w wyborach nie musisz dostać 100% głosów, żeby wygrać, tak i Ty nie musisz być perfekcyjny. Wystarczy, że większość głosów będzie po właściwej stronie. Jeśli z siedmiu dni w tygodniu pięć razy zrobisz swój nawyk, wygrywasz. Jeśli z trzydziestu dni w miesiącu dwadzieścia pięć razy dotrzymasz obietnicy, wygrywasz.

Nie chodzi o perfekcję. Chodzi o konsekwencję. O to, żeby po każdym upadku wrócić. O to, żeby nigdy nie pozwolić, by jedna przerwa zamieniła się w dwie.

Więc kiedy się potkniesz, a się potkniesz, nie bądź dla siebie okrutny. Nie obwiniaj się. Nie uznawaj, że wszystko stracone. Po prostu spokojnie powiedz: „Okej, ten jeden raz mi nie wyszło. Ale jutro wracam.” I wróć.

Bo to właśnie odróżnia ludzi, którym się udaje, od tych, którzy wiecznie zaczynają od nowa.

ROZDZIAŁ 08

Otoczenie silniejsze niż siła woli

Teraz powiem ci coś, co może cię zaskoczy: twoje nawyki to nie tylko kwestia twojej siły woli. To przede wszystkim kwestia twojego otoczenia.

Pomyśl o tym przez moment. Ile razy obiecywałeś sobie, że przestaniesz jeść słodyczne, podczas gdy twoja szuflada w kuchni pęka od batonów? Ile razy chciałeś więcej czytać, ale książka leży w sypialni na dnie szafy, a telewizor błyszczy przed tobą w salonie?

Próbujesz wygrać bitwę samą siłą woli. A twoje otoczenie codziennie głosuje przeciwko tobie.

I tutaj jest prawda, której większość ludzi nie chce usłyszeć: siła woli to zasób ograniczony. Masz jej tylko tyle na dany dzień. Każda decyzja, każdy opór przed pokusą, każde „nie” dla starego nawyku, to wszystko zużywa twoją siłę woli. I w którymś momencie się kończy. A wtedy wracasz do autopilota.

Ale wiesz co? Jest sposób, żeby nie polegać na sile woli. Jest sposób, żeby zrobić dobre nawyki łatwymi, a złe trudnymi. I ten sposób nazywa się: projektowanie otoczenia.

To działa tak prosto, że aż trudno uwierzyć, że ma taką moc. Jeśli chcesz pić więcej wody, postaw dzbanek z wodą na biurku. Jeśli chcesz przestać scrollować telefonu, zostaw go w innym pokoju na noc. Jeśli chcesz ćwiczyć rano, przygotuj ubrania sportowe wieczorem i połóż je obok łóżka.

Nie walczysz z sobą. Nie próbujesz być kimś, kim nie jesteś. Po prostu usuwasz tarcie. Robisz to, co dobre, najprostszą opcją.

Pomyśl o supermarkecie. Czemu słodkice są zawsze przy kasach? Przypadek? Nie. To przemyślane projektowanie otoczenia. Sklep wie, że jeśli czekolada będzie w zasięgu ręki w momencie, kiedy stoisz i czekasz, sięgniesz po nią. Nie dlatego, że jesteś słaby. Dlatego, że ona jest tam.

I możesz wykorzystać tę samą zasadę w swoim życiu. Tylko ty projektujesz otoczenie na swoją korzyść, a nie przeciwko sobie.

Chcesz jeść zdrowiej? Umieść owoce na środku stołu, a chipsy schowaj głęboko w szafce. Albo jeszcze lepiej, w ogóle ich nie kupuj. Trudno zjeść to, czego nie masz w domu, prawda?

Chcesz więcej ćwiczyć? Zapisz się na siłownię, która jest po drodze z pracy do domu, nie na tę „najlepszą” po drugiej stronie miasta. Bo najlepsza siłownia to ta, do której faktycznie pójdziesz.

Chcesz mniej czasu spędzać w mediach społecznościowych? Usuń aplikacje z telefonu. „Ale przecież mogę je zainstalować z powrotem!”, możesz pomyśleć. Tak,

możesz. Ale to dodatkowy krok. To tarcie. I to tarcie wystarczy, żeby twój mózg pomyślał dwa razy, zanim sięgnie po ten automatyzm.

To nie oszukiwanie. To inteligentna strategia. Wykorzystujesz to, jak działa twój mózg. Dobre nawyki stajesz się łatwe i widoczne. Złe nawyki, trudne i niewidoczne.

Bo pamiętaj: jesteś produktem środowiska, które sobie tworzysz. Jeśli twoje otoczenie będzie sprzyjać złym nawykom, będziesz musiał codziennie walczyć. Ale jeśli je zaplanujesz dobrze, nawyki same zaczną się o ciebie troszczyć.

Więc rozejrzyj się teraz wokół siebie. Co widzisz? Czy twoje otoczenie pracuje na twoją korzyść, czy przeciwko tobie? I co możesz zmienić, już dziś, w ciągu najbliższych pięciu minut, żeby za tydzień, za miesiąc, za rok być bliżej tam, gdzie chcesz być?

To nie wymaga siły woli. Wymaga tylko jednej mądrej decyzji.

OTOCZENIE SILNIEJSZE NIŻ SIŁA WOLI

ROZDZIAŁ 09

Twoje nawyki to Twoja tożsamość

A teraz zagłębmy się w coś naprawdę fundamentalnego. Coś, co zmieni twoje rozumienie tego, dlaczego niektóre nawyki przychodzą ci z łatwością, a inne wydają się niemożliwe do utrzymania.

Chodzi o tożsamość.

Większość ludzi próbuje zmienić swoje nawyki, koncentrując się na tym, CO chcą osiągnąć. „Chcę schudnąć dziesięć kilo”. „Chcę przeczytać dwadzieścia książek w tym roku”. „Chcę zarobić więcej pieniędzy”.

I to wszystko brzmi rozsądnie, prawda? Ustalasz cel i idziesz w jego kierunku.

Ale jest problem. Te cele to tylko wyniki. To efekty zewnętrzne. I kiedy koncentrujesz się tylko na wyniku, twoja motywacja działa tak długo, jak długo jesteś podekscytowany tym celem. A gdy ekscytacja mija, a zawsze mija, zostajesz z pustką.

Jest jednak inny sposób. Głębszy. Bardziej trwały. I ten sposób polega na zmianie tego, KIM jesteś, zamiast tego, CO chcesz osiągnąć.

Pozwól, że wyjaśnię to na przykładzie.

Dwóch ludzi próbuje rzucić palenie. Ktoś oferuje im papierosa. Pierwszy mówi: „Nie, dzięki. Próbuję rzucić.” Drugi mówi: „Nie, dzięki. Nie palę.”

Widzisz różnicę? Pierwszy wciąż identyfikuje się jako palacz, który PRÓBUJE się zmienić. Drugi już JEST niepalącym. Pierwszy walczy ze sobą. Drugi po prostu wyraża, kim jest.

I to właśnie jest klucz. Prawdziwa zmiana nawyków nie polega na robieniu innych rzeczy. Polega na stawianiu się inną osobą.

Kiedy budujesz nawyk biegania, nie chodzi o to, żeby „przebiec maraton” czy „schudnąć”. Chodzi o to, żeby stać się biegaczem. Kiedy czytasz codziennie, nie chodzi o „przeczytanie pięćdziesięciu książek”. Chodzi o to, żeby być czytelnikiem. Kiedy dbasz o zdrowe jedzenie, nie „siedzisz na diecie”. Jesteś osobą, która dba o swoje ciało.

Czujesz tę subtelną, ale potężną różnicę?

Kiedy zmienia się twoja tożsamość, nawyki przestają być wysiłkiem. Przestają być czymś, co MUSISZ robić. Stają się czymś, co PO PROSTU robisz, bo taki jesteś.

„Oczywiście, że dziś pobiegłem. Jestem biegaczem.” „Oczywiście, że przeczytałem rozdział. Jestem czytelnikiem.” „Oczywiście, że nie zjadłem tego tortu. Dbam o siebie.”

To nie jest arogancja. To nie jest udawanie. To świadoma decyzja o tym, kim chcesz być. I potem podejmowanie małych działań każdego dnia, które udowadniają ci samemu, że taki właśnie jesteś.

Bo widzisz, tożsamość działa w obie strony. Możesz zacząć od zmiany nawyków, które stopniowo budują nową tożsamość. Albo możesz zacząć od zdecydowania, kim chcesz być, a potem pytać się: „Co zrobiłaby osoba, którą chcę się stać?”

Założmy, że chcesz być osobą zorganizowaną. Każdego dnia pytasz się: „Co by zrobiła osoba zorganizowana w tej sytuacji?” I odpowiedź przychodzi: „Zapisałaby to w kalendarzu.” „Przygotowałaby ubrania wieczorem.” „Posprzątałaby biurko przed końcem dnia.”

I robisz to. Nie dlatego, że MUSISZ. Ale dlatego, że to jest zgodne z tym, kim jesteś, albo kim stajesz się.

Każde małe działanie to głos. Każda decyzja to dowód. I z czasem te dowody się kumulują. Twój mózg zaczyna wierzyć w nową historię o sobie. „Hej, faktycznie jestem osobą, która dotrzymuje obietnic. Faktycznie jestem osobą, która dba o swoje zdrowie. Faktycznie jestem osobą, która się nie poddaje.”

I wtedy zmiana staje się naturalna. Nie walczysz już ze starą wersją siebie. Po prostu stajesz się nową.

Więc zanim zaczniesz budować kolejny nawyk, zatrzymaj się i zapytaj: Kim chcę być? Jaka wersja mnie sama z siebie zrobiłaby to, co planuję?

I potem, każdego dnia, zbieraj dowody na tę nową tożsamość. Małe działania. Konsekwentne wybory. Jeden głos po drugim.

Bo prawda jest taka: nie osiągasz swoich celów dzięki nawykom. Stajesz się osobą, której nawyki naturalnie prowadzą do tych celów.

I to robi całą różnicę.

ROZDZIAŁ 10

Ludzie wokół Ciebie kształtują Twoje nawyki

Jest jeszcze jedna rzecz, o której musimy porozmawiać. Coś, co ma ogromny wpływ na twoje nawyki, ale o czym rzadko się mówi w kontekście zmiany.

Ludzie.

Ludzie, z którymi spędzasz czas. Ludzie, których obserwujesz. Ludzie, którzy cię otaczają każdego dnia.

Bo widzisz, możesz mieć najlepsze intencje na świecie. Możesz doskonale rozumieć pętlę nawyku. Możesz zaprojektować idealne otoczenie. Możesz zbudować silną tożsamość. Ale jeśli wszyscy wokół cię żyją inaczej niż ty chcesz żyć, będziesz mieć ciężko.

To nie jest kwestia słabości. To podstawowa psychologia. Jesteśmy społecznymi stworzeniami. Nasz mózg jest zaprogramowany, żeby dopasowywać się do grupy. To mechanizm przetrwania z czasów, kiedy bycie wyrzuconym z plemienia oznaczało śmierć.

I ten mechanizm wciąż działa. Może nie chodzi już o życie i śmierć, ale twój mózg tego nie wie. Więc kiedy widzisz, co robią ludzie wokół ciebie, automatycznie próbujesz do nich pasować.

Pomyśl o tym. Jeśli wszyscy twoi znajomi spędzają wieczory przed telewizorem z piwem i chipsami, jak trudno będzie ci wybrać się na trening? Nie dlatego, że nie chcesz. Ale podświadomie czujesz: „Hej, nikt inny tego nie robi. Może ja też nie powinienem?”

Albo odwrotnie. Jeśli twoi przyjaciele regularnie biegają, czytają książki, rozwijają się, nagle te nawyki przestają być „dziwnymi rzeczami, które próbujesz robić”. Stają się normalną częścią życia. Bo wszyscy tak robią.

Jim Rohn powiedział kiedyś: „Jesteś średnią z pięciu osób, z którymi spędzasz najwięcej czasu.” I choć może to brzmieć jak przesada, jest w tym sporo prawdy. Nawyki są zaraźliwe. Jeśli ludzie wokół ciebie mają dobre nawyki, łatwiej ci je przejąć. Jeśli mają złe, ciągniesz za sobą dodatkowy balast.

Więc co z tym zrobić?

Po pierwsze: nie musisz wyrzucać wszystkich ze swojego życia. To nie o to chodzi. Chodzi o świadomość. O zauważenie, kto w twoim otoczeniu wspiera twoje cele, a kto, może nieświadomie, ciągnie cię w dół.

Po drugie: szukaj swojego plemienia. Jeśli chcesz biegać, znajdź biegaczy. Jeśli chcesz pisać, znajdź pisarzy. Jeśli chcesz budować biznes, znajdź przedsiębiorców. Nie musisz rezygnować ze starych przyjaźni. Po prostu dodaj do swojego życia ludzi, którzy już są tam, gdzie ty chcesz być.

Może to klub, społeczność online, grupa na Facebooku, cotygodniowe spotkania. Nieważne. Ważne, żeby to byli ludzie, dla których twój nowy nawyk jest czymś normalnym. Bo wtedy ty też zaczniesz go postrzegać jako normalny.

Po trzecie: pamiętaj, że wpływ działa w obie strony. Kiedy ty zaczynasz się zmieniać, stajesz się inspiracją dla innych. Może twój przyjaciel zobaczy, że codziennie biegasz i pomyśli: „Hm, może ja też spróbuję?” Może twoja konsekwencja w czytaniu zainspiruje kogoś do sięgnięcia po książkę.

Zmiana nie musi być samotna. Wręcz przeciwnie, jest łatwiejsza, kiedy masz wokół siebie ludzi, którzy rozumieją, przez co przechodzisz. Którzy kibicują ci. Którzy sami idą podobną drogą.

Więc nie lekceważ mocy otoczenia społecznego. Twoje nawyki nie istnieją w próżni. Kształtują je, świadomie lub nie, ludzie, z którymi spędzasz czas.

Wybieraj mądrze, z kim chcesz iść przez życie. Bo dokąd pójdziesz, w dużej mierze zależy od tego, kto idzie obok ciebie.

ROZDZIAŁ 11

Połącz to, co musisz, z tym, co kochasz

Jesteśmy prostymi stworzeniami. Dążymy do przyjemności i uciekamy od bólu. To pierwotna zasada, która kierowała naszymi przodkami na sawannie i która kieruje Tobą dzisiaj, gdy stoisz przed wyborem: siłownia czy Netflix?

Twój mózg zawsze wybierze nagrodę, która jest natychmiastowa. Netflix daje przyjemność teraz. Siłownia daje "przyjemność" (zdrowie, sylwetkę) w nieokreślonej

przyszłości, a teraz oferuje tylko pot i wysiłek. W tej walce, "ja terazniejsze" prawie zawsze wygrywa z "ja przyszłym".

Ale co gdybyś mógł oszukać ten system? Co gdybyś mógł sprawić, że trudne zadanie stanie się atrakcyjne tu i teraz?

Przedstawiam Ci strategię "Łączenia Przyjemności" (Temptation Bundling).

Zasada jest prosta: łączysz działanie, które MUSISZ wykonać (ale Ci się nie chce), z działaniem, które PRAGNIESZ wykonać. Tworzysz pakiet.

Ronan Byrne, student inżynierii z Irlandii, uwielbiał oglądać Netflixa, ale wiedział, że powinien więcej ćwiczyć. Co zrobił? Czy użył samej siły woli? Nie. Jako inżynier, podszedł do tego systemowo. Podłączył rower stacjonarny do laptopa i napisał program, który pozwalał na odtwarzanie Netflixa TYLKO wtedy, gdy pedałowal z odpowiednią prędkością. Jeśli zwalniał, serial się zatrzymywał.

Genialne, prawda? Nagle "nudny trening" stał się jedynym sposobem na obejrzenie ulubionego serialu. "Muszę" splotło się z "chcę".

Nie musisz być inżynierem i pisać kodu, żeby to zastosować. Możesz stworzyć własne zasady: "Słucham ulubionego podcastu, TYLKO gdy sprzątam mieszkanie." "Piję moją ukochaną, drogą kawę, TYLKO gdy siadam do planowania budżetu." "Oglądam wiadomości ze świata sportu, TYLKO gdy jestem na bieżni."

Widzisz, co się dzieje? Przestajesz postrzegać trudne zadanie jako przykry obowiązek. Zaczynasz je kojarzyć z przyjemnością, która mu towarzyszy. Twój mózg przestaje się opierać. "Okej, sprzątanie jest nudne, ale ten nowy odcinek podcastu jest świetny, więc bierzmy się do roboty".

To prosta psychologiczna inżynieria. Wykorzystujesz pragnienie przyjemności, aby napędzić działanie, które w dłuższej perspektywie buduje Twoje lepsze życie.

Zastanów się teraz: jaka jest ta jedna rzecz, którą uwielbiasz robić, a która może stać się "marchewką" dla nawyku, który próbujesz zbudować?

ROZDZIAŁ 12

Potęga wizualizacji i śledzenia postępów

Porozmawiajmy o satysfakcji. Jednym z największych problemów z dobrymi nawykami jest to, że nagroda jest odroczone w czasie. Biegasz dzisiaj? Nie schudniesz dzisiaj. Oszczędzasz dzisiaj? Nie staniesz się milionerem jutro.

Twój mózg, ten niecierpliwy poszukiwacz dopaminy, potrzebuje dowodu, że to, co robisz, ma sens. Potrzebuje poczucia "naocznego sukcesu". I tu wchodzi do gry jedno z

najpotężniejszych narzędzi w budowaniu nawyków: Habit Tracker, czyli śledzenie nawyków.

To może być aplikacja, ale najlepiej działa zwykły kalendarz ścienny i czerwony marker.

Historia głosi, że młody komik zapytał kiedyś Jerry'ego Seinfelda o sekret jego sukcesu. Seinfeld odpowiedział, że sekret to pisanie żartów codziennie. "Mam duży kalendarz na ścianie", powiedział. "Każdego dnia, kiedy napiszę nowy materiał, stawiam na nim wielki czerwony X. Po kilku dniach mam łańcuch. Po tygodniu łańcuch jest dłuższy. Twoim jedynym zadaniem jest: NIE PRZERYWAJ ŁAŃCUCHA".

Dlaczego to działa tak skutecznie?

Po pierwsze: To oczywiste. Widzisz swoje postępy. Kalendarz nie kłamie. Kiedy patrzysz na rząd dziesięciu krzyżyków, czujesz dumę. Widzisz dowód swojej pracy.

Po drugie: To uzależniające (w dobry sposób). Każdy postawiony "X" to mały strzał dopaminy. To chwila celebracji. "Zrobiłem to". Samo zaznaczanie staje się nagrodą.

Po trzecie: To tworzy presję, której nie chcesz zmarnować. Im dłuższy łańcuch, tym bardziej zależy Ci, żeby go nie zerwać. Kiedy masz za sobą 20 dni biegania z rzędu, wyjście na trening w deszczu jest łatwiejsze, bo szkoda Ci zmarnować te 20 dni wysiłku.

Ale uwaga, jest pułapka. Nie możesz pozwolić, by narzędzie stało się celem samym w sobie. Celem nie jest idealny kalendarz. Celem jest bycie osobą, która regularnie działa.

Co jeśli przerwiesz łańcuch? Co jeśli życie stanie na drodze i w kalendarzu pojawi się pusta kratka? Wracamy do zasady, o której mówiliśmy wcześniej: nigdy nie opuszczaj dnia drugiego. Pusta kratka to wypadek przy pracy. Dwie puste kratki to początek końca.

Zacznij dzisiaj. Weź kartkę, narysuj tabelkę, powieś kalendarz. I postaw pierwszy znak. Poczuj tę małą satysfakcję. To Twój pierwszy krok. Jutro postawisz drugi. A za miesiąc spojrzysz na tę kartkę i zobaczysz mapę swojej transformacji.

JAK SKUTECZNIE ZRYWAĆ ZE ZŁYMI NAWYKAMI (INŻYNIERIA ODWROTNA)

Nauczyliśmy się już, jak budować dobre nawyki: spraw, by były oczywiste, atrakcyjne, łatwe i satysfakcjonujące. A co ze złymi nawykami? Co z tymi demonami, które kradną Twój czas, zdrowie i energię?

Aby zniszczyć zły nawyk, musisz odwrócić ten proces. Musisz zastosować inżynierię odwrotną. Spraw, by zły nawyk stał się: 1. Niewidoczny. 2. Nieatrakcyjny. 3. Trudny. 4. Niesatysfakcjonujący.

Zacznijmy od "Niewidocznego". Mówiliśmy już o otoczeniu. Jeśli nie chcesz jeść ciastek, nie trzymaj ich na stole. Ale idźmy dalej. Jeśli ciągle sprawdzasz telefon, wyłącz powiadomienia. Wszystkie. Niech telefon nie wibruje, nie świeci, nie woła Cię. Schowaj go do szuflady. "Z oczu, z serca" to nie przysłowie, to neurologiczny fakt. Usunięcie sygnału to połowa sukcesu.

Teraz "Nieatrakcyjny". Musisz zmienić narrację w swojej głowie. Twój mózg myśli, że papieros daje relaks. Musisz go przeprogramować: "Papieros nie daje relaksu, papieros tylko chwilowo łagodzi głód nikotynowy, który sam stworzył. To nie nagroda, to niewolnictwo". Kiedy patrzysz na fast food, nie myśl "pyszne jedzenie". Pomyśl: "ospałość, brak energii i ciężki brzuch przez następne 4 godziny". Podważaj obietnicę nagrody, którą daje zły nawyk.

Kolejny krok: "Trudny". To jest Twoja najpotężniejsza broń. Lenistwo. Człowiek jest leniwy z natury. Wykorzystaj to! Zwiększ tarcie. Chcesz mniej oglądać TV? Wyjmij baterie z pilota. Schowaj je na wysokiej półce w innym pokoju. Następnym razem, gdy będziesz chciał włączyć telewizor, Twój "leniwy mózg" powie: "Eee, nie chce mi się iść po te baterie". I wygrasz. Chcesz przestać wydawać pieniądze online? Nie zapamiętuj karty w przeglądarce. Skasuj ją. Za każdym razem będziesz musiał iść po portfel i wpisywać numer ręcznie. To wystarczające utrudnienie, by powstrzymać impulsywne zakupy.

Spraw, by zły nawyk wymagał wysiłku. Im więcej kroków musisz wykonać, tym mniejsza szansa, że ulegniesz.

I wreszcie: "Niesatysfakcjonujący". Złe nawyki dają natychmiastową nagrodę, ale długoterminowy ból. Musisz sprawić, by ból pojawił się natychmiast. Tu wchodzi w grę "Partner Odpowiedzialności" (o którym pomówimy za chwilę), ale możesz też stworzyć własne konsekwencje. Ustal zasadę: "Jeśli ominę trening, muszę oddać 50 złotych

osobie, której nie lubię". Ból utraty pieniędzy (i to na rzecz wroga!) stanie się natychmiastową karą, która przeważy nad lenistwem.

Nie walcz ze złymi nawykami gołymi rękami. Walcz systemem. Utrudniaj, chowaj, obrzydzaj. Bądź strategiem we własnej wojnie. A zobaczysz, jak te "niepokonane" przyzwyczajenia zaczynają kruszeć i odpadać, robiąc miejsce dla nowego Ciebie.

Partner odpowiedzialności

Czasami, mimo najlepszego planu, mimo wizualizacji i mimo utrudnień, po prostu pękasz. Masz gorszy dzień. Twój "leniwy mózg" znajduje wymówkę tak doskonałą, że sam w nią wierzysz.

Wtedy potrzebujesz czegoś silniejszego niż Twoja własna wola. Potrzebujesz wstydu.

Brzmi drastycznie? Może. Ale nic tak nie motywuje człowieka jak strach przed utratą twarzy w oczach innych. Jesteśmy zwierzętami społecznymi. Zależy nam na opinii stada.

Dlatego właśnie "Partner Odpowiedzialności" to tak potężna strategia. To ktoś, kto wie o Twoim celu i przed kim musisz się wytłumaczyć.

Umowa jest prosta: "Jeśli nie wyślę Ci raportu z treningu do godziny 20:00, stawiam Ci obiad / przelewam 100 zł na Twoje konto / publicznie przyznaję się do porażki na Facebooku".

To działa cuda. Nagle ból związany z pójściem na siłownię staje się mniejszy niż ból związany z koniecznością tłumaczenia się przyjacielowi, że "ci się nie chciało".

Możesz pójść o krok dalej i spisać "Kontrakt Nawykowy". To formalny dokument, który podpisujesz Ty i Twój partner. "Ja, [Twoje Imię], zobowiązuję się pisać 500 słów dziennie przez najbliższe 30 dni. Jeśli zawiodę, przekażę 200 zł na cele charytatywne, których nie popieram."

Brutalne? Tak. Skuteczne? Niesamowicie.

Pamiętaj: nie jesteś samotną wyspą. Wykorzystaj presję społeczną na swoją korzyść. Znajdź kogoś, kto nie pozwoli Ci odpuścić. Kogoś, kto powie: "Hej, miałeś biegać. Dlaczego siedzisz?". Czasami ten zewnętrzny głos jest jedynym, co ratuje nas przed nami samymi.

JAK POKOCHAĆ NUDE (SEKRET MISTRZÓW)

Zbliżamy się do końca, więc muszę Cię ostrzec przed czymś, co zabija więcej marzeń niż porażka. To nie jest brak talentu. To nie jest brak czasu. To nuda.

Na początku zmiany nawyku jest ekscytacja. "Nowy ja!", "Nowe życie!". Ale po dwóch tygodniach nowość znika. Bieganie staje się po prostu bieganiem. Pisanie staje się po prostu pisanie. Nie ma już fanfar. Jest tylko szara codzienność.

I wtedy większość ludzi odpada. Szukają nowej nowości. Nowej diety. Nowego hobby. Skaczą z kwiatka na kwiatek, nigdy nie osiągając mistrzostwa.

Ale Ty musisz zrozumieć jedno: nuda nie jest sygnałem, że coś jest nie tak. Nuda jest sygnałem, że robisz to dobrze.

Mistrzostwo wymaga powtórzeń. Wymaga robienia tego samego setki, tysiące razy, aż stanie się to automatyczne, a potem jeszcze tysiące razy, żeby stało się doskonałe. Najlepsi sportowcy świata nie trenują "tylko wtedy, gdy mają wenę". Trenują, gdy im się chce, i trenują, gdy im się nie chce. Trenują, gdy jest to ekscytujące, i trenują, gdy jest to śmiertelnie nudne.

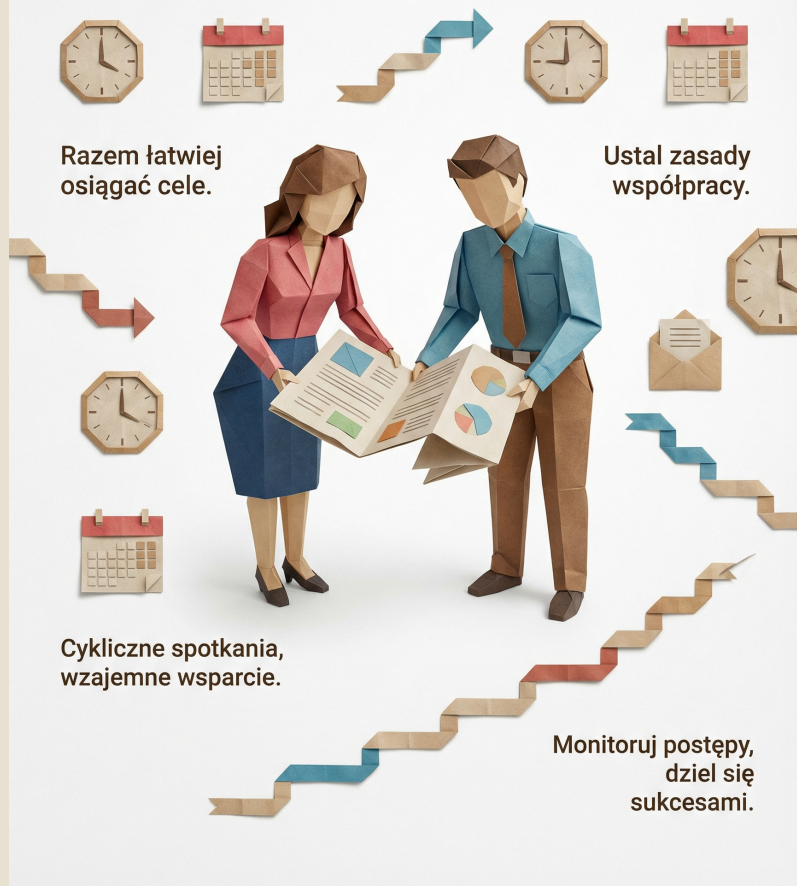
To jest jedyna różnica między profesjonalistą a amatorem. Amator trenuje, gdy czuje inspirację. Profesjonalista trenuje zgodnie z harmonogramem.

Musisz nauczyć się zakochiwać w nudzie. Musisz znaleźć satysfakcję nie w fajerwerkach, ale w samym fakcie wykonania zadania. W tej cichej dumie, że znowu to zrobiłeś. Że znowu wygrałeś z lenistwem.

Kiedy wstajesz rano i myślisz "O nie, znowu to samo", uśmiechnij się. To jest moment, w którym oddzielasz się od tłumu. To jest moment, w którym wykuwa się prawdziwy charakter.

Wytrwaj w nudzie, a po drugiej stronie znajdziesz wyniki, o jakich inni mogą tylko marzyć.

Partner odpowiedzialności

Razem łatwiej osiągać cele.

Ustal zasady współpracy.

Cykliczne spotkania, wzajemne wsparcie.

Monitoruj postępy, dziel się sukcesami.

ROZDZIAŁ 14

Jak utrzymać motywację: zasada złotowłosej

Na koniec porozmawiajmy o tym, co zrobić, gdy nawyk już jest zakorzeniony, ale zaczynasz tracić ten „płomień”.

Ludzki mózg kocha wyzwania, ale tylko konkretnego rodzaju. Jeśli zagrasz w tenisa z czteroletnim dzieckiem, znudzisz się po pięciu minutach. Jest za łatwo. Wygrywasz każdy punkt bez wysiłku. Jeśli zagrasz w tenisa z Rogerem Federerem, zniechęcisz się po pięciu minutach. Jest za trudno. Nie odbierzesz ani jednej piłki.

Ale jeśli zagrasz z kimś, kto jest na Twoim poziomie, może odrobinę lepszy, wtedy dzieje się magia. Musisz się skupić. Musisz się starać. Masz szansę wygrać, ale masz też szansę przegrać. Czas znika. Wchodzisz w stan „Flow”.

To jest „Zasada Złotowłosej”. Ludzie doświadczają szczytu motywacji, gdy pracują nad zadaniami, które są na granicy ich obecnych możliwości. Nie za trudne. Nie za łatwe. W sam raz.

To klucz do utrzymania nawyku na lata. Musisz ciągle regulować poprzeczkę.

Gdy zaczynasz biegać, wyzwaniem jest przebiegnięcie 500 metrów. To jest Twój "poziom Złotowłosej". Ale po miesiącu 500 metrów to nuda. Jeśli zostaniesz na tym poziomie, Twój mózg przestanie produkować dopaminę. Przestaniesz czerpać satysfakcję. Musisz podnieść stawkę. Teraz wyzwaniem jest kilometr. Potem szybsze tempo. Potem inny teren.

Nawyki muszą ewoluować razem z Tobą. Jeśli czujesz, że Twój dobry nawyk staje się nudnym obowiązkiem, zadaj sobie pytanie: „Czy to wciąż jest wyzwanie?”. Może stało się zbyt łatwe? A może, co też się zdarza, stało się zbyt trudne, bo narzuciłeś sobie tempo, którego nie jesteś w stanie utrzymać w gorszym okresie życia?

Szukaj swojego „W Sam Raz”. Szukaj tej strefy, gdzie musisz się wysilić, ale sukces jest w zasięgu ręki. Tam leży źródło nieskończonej motywacji. Tam leży radość z rozwoju.

ZASADA ZŁOTOWŁOŚEJ

ZA ŁATWO

Brak rozwoju,
nuda.

WYZWANIE REALNE (OPTYMALNE)

Wzrost, skupienie,
przepływ.

ZA TRUDNO

Stres, frustracja,
rezygnacja.

ROZDZIAŁ 15

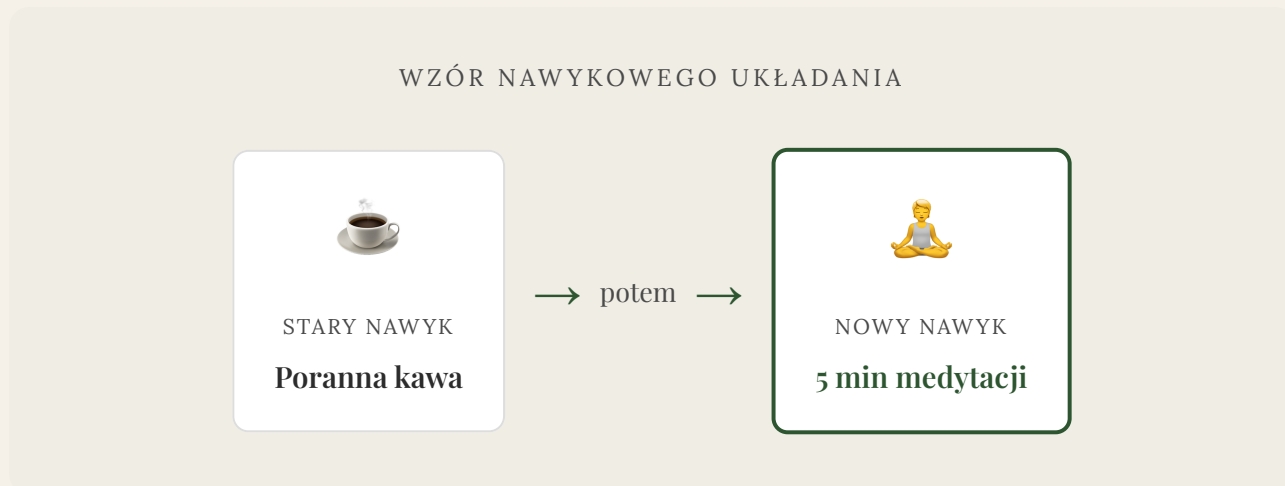
Nawykowe układanie

Wiele osób ma problem z tym, *kiedy* wykonywać nowy nawyk. Mówią: „Będę czytać więcej”. Ale kiedy? „W wolnej chwili”. Problem polega na tym, że wolna chwila nigdy nie nadchodzi.

Jeśli nie zdefiniujesz precyzyjnie czasu i miejsca, Twój nowy nawyk rozmyje się w chaosie dnia. Ale ustalanie konkretnej godziny (np. 18:00) też bywa zawodne, bo o 18:00 możesz akurat utknąć w korku albo odebrać ważny telefon.

Dlatego o wiele lepszą strategią jest "Nawykowe Układanie" (Habit Stacking).

Zamiast wiązać nawyk z czasem, wiążesz go z innym, silnym nawykiem, który już masz. Wykorzystujesz istniejące połączenia neuronowe w Twoim mózgu, aby „doczepić” do nich nowe zachowanie.

Możesz to wykorzystać pozytywnie. Jeden mały nawyk (ścielenie łóżka) pociąga za sobą kolejny (porządek w pokoju), co prowadzi do kolejnego (spokój umysłu). Nawykowe Układanie pozwala Ci budować całe łańcuchy rutyn.

„Po kawie -> medytacja. Po medytacji -> zaplanowanie dnia. Po zaplanowaniu dnia -> najważniejsze zadanie”.

Zacznij od jednego połączenia. Wybierz kotwicę, która jest absolutnie pewna (np. mycie zębów) i doczep do niej coś małego. Zobaczysz, jak łatwo Twój mózg zaakceptuje tę nową instrukcję, gdy zostanie ona wpisana w stary kod.

Dolina rozczarowania

Musimy porozmawiać o bólu. O tym specyficznym rodzaju bólu, który pojawia się, gdy robisz wszystko dobrze, a mimo to świat zdaje się stać w miejscu.

Wyobraź sobie, że masz przed sobą kostkę lodu. W pokoju panuje temperatura minus pięć stopni. Siedzisz i patrzysz na tę kostkę. Zaczynasz powoli podgrzewać atmosferę. Minus cztery stopnie. Kostka ani drgnie. Minus trzy. Nadal nic. Minus dwa. Nic się nie zmienia. Minus jeden. Wciąż patrzysz na bryłę lodu.

W tym momencie większość ludzi rezygnuje. Myślą: „To nie działa. Włożyłem tyle energii w podgrzanie pokoju, a ta cholerna kostka jest taka sama, jak była na początku”.

Ale Ty idziesz dalej. Podgrzewasz do zera stopni. I nagle, przy zero przecinek jeden stopnia, lód zaczyna się topić.

Czy to ten ułamek stopnia sprawił, że lód się stopił? Nie. To była suma tych wszystkich stopni, które przeszedłeś wcześniej. Tych wszystkich momentów, kiedy „nic się nie działo”.

To zjawisko nazywamy „Doliną Rozczarowania” lub „Doliną Potencjału”.

Większość z nas oczekuje, że postęp będzie liniowy. „Biegam tydzień, więc powinienem schudnąć kilogram. Biegam dwa tygodnie, dwa kilogramy”. Ale rzeczywistość tak nie działa. Wyniki zmian nawykowych są często opóźnione.

Przez pierwsze tygodnie, a nawet miesiące, budujesz potencjał. Magazynujesz energię. To jak bambus chiński. Przez pierwsze cztery lata po posadzeniu, nie widzisz prawie nic nad ziemią. Możesz pomyśleć, że roślina umarła. Ale pod ziemią dzieje się szaleństwo, bambus buduje potężny system korzeniowy. I w piątym roku, w ciągu zaledwie sześciu tygodni, wystrzeliwuje na wysokość trzydziestu metrów.

Jeśli zrezygnujesz w „Dolinie Rozczarowania”, a robi to 90% ludzi, nigdy nie zobaczysz tego wzrostu. Zmarnujesz cały wysiłek włożony w budowanie korzeni, tylko dlatego, że nie widziałeś jeszcze liści.

Kiedy czujesz, że Twoja ciężka praca idzie na marne, pamiętaj o kostce lodu. Pamiętaj o bambusie. Twoja praca nie idzie na marne. Ona jest magazynowana. Przełom nadejdzie. Musisz tylko przetrwać ten okres ciszy.

Od konsumpcjonizmu do inwestowania

A teraz chcę podzielić się z Tobą nawykiem, który zmienił nie tylko moje finanse, ale całe moje myślenie o przyszłości. To nawyk, który przekształcił moją relację z pieniędzmi i pragnieniami.

Kiedyś miałem obsesję na punkcie luksusowych marek. Paski Louis Vuitton, torby, dodatki. Czułem satysfakcję, gdy mogłem sobie na nie pozwolić. To było jak potwierdzenie: "Udało mi się. Stać mnie na to." Ale po kilku latach zauważyłem coś niepokojącego. Ten pasek, który kiedyś sprawiał mi radość, leżał w szafie, popękany, wytarty. Torba straciła połysk. Rzeczy, które miały być symbolem sukcesu, stały się tylko... rzeczami.

I wtedy zrozumiałem coś fundamentalnego.

Każda rzecz, którą kupujesz, zaczyna tracić wartość w momencie, gdy wychodzisz ze sklepu. Ten pasek za 2000 złotych? Za rok będzie wart 500. Za pięć lat, nic. To deprecjacja. Twoje pieniądze zamieniają się w przedmiot, który systematycznie traci wartość.

Ale jest inna droga.

Zamiast kupować pasek Louis Vuitton, mogłem kupić akcje Louis Vuitton.

I to zmieniło wszystko.

Gdy marzę o czymś, o jakimś produkcie, o luksusowej marce, o rzeczy, którą "naprawdę chcę mieć", zatrzymuję się i zadaję sobie pytanie: "Dlaczego tego chcę?" Odpowiedź zwykle brzmi: bo to piękne, bo to symbol statusu, bo daje mi przyjemność.

Dobrze. Ale jest lepszy sposób, żeby z tym obcować.

Zamiast kupować produkt, kupuję akcje firmy, która go wytwarza. Bo jeśli ja o tym marzę, jeśli to mnie pociąga, to miliony innych ludzi na świecie czują dokładnie to

samo. I wszyscy oni będą kupować te paski, te torby, tę czekoladę, ten iPhone. A ja? Ja staję się współwłaścicielem firmy, która im to wszystko sprzedaje.

To nie jest rezygnacja z marzeń. To jest ich przedefiniowanie.

Za kilka lat, gdy będę chciał, kupię sobie ten pasek. Ale tym razem będzie mnie na to stać podwójnie, bo akcje, które kupiłem zamiast paska, wzrosły. A stary pasek, gdybym go kupił wtedy? Leżałby w szafie, bezwartościowy.

To jest myślenie długoterminowe. To jest budowanie przyszłości. I to jest nawyk, który może zmienić Twoje życie.

Wiem, co możesz teraz myśleć. "Brzmi pięknie, ale ja nie mam pojęcia o giełdzie. To dla mnie zbyt skomplikowane."

I masz rację, rynek może być przytłaczający. Setki spółek, tysiące wskaźników, miliony opinii. Łatwo się zgubić.

Ale jest sposób, żeby to uprościć.

Zacznij od tego, co znasz. Od tego, z czego korzystasz. Od firm, które tworzą produkty, które kochasz.

Pijesz każdego dnia kawę ze Starbucksa? Sprawdź ich akcje. Nie wyobrażasz sobie życia bez iPhone'a? Apple. Uwielbiasz Netflixa? Wiesz, co zrobić.

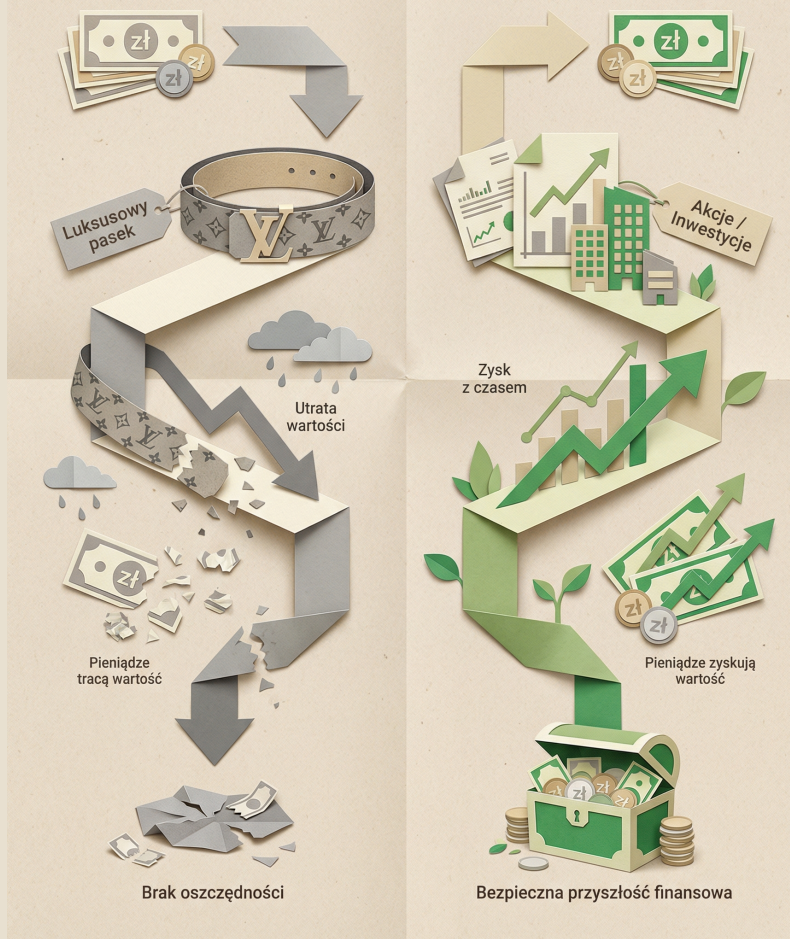
To nie jest spekulacja. To inwestowanie w biznes, który rozumiesz. W biznes, którego produktów używasz i widzisz, jak używają ich inni.

I tutaj zaczyna się piękno nawyku inwestowania. Każdy zakup, każde pragnienie staje się lekcją o rynku. Widzisz kolejkę do nowej kawiarni? Zastanawiasz się: "Kto za tym stoi? Czy to dobry biznes?" Każdy trend, każda moda, każda zmiana w zachowaniach konsumentów, to wszystko staje się sygnałem.

Zaczynasz patrzeć na świat przez pryzmat inwestora. I to zmienia wszystko.

Nagle nie jesteś tylko konsumentem. Jesteś współwłaścicielem. Jesteś po drugiej stronie transakcji. I to daje Ci nie tylko potencjalne zyski, ale też spokój, pewność i poczucie, że budujesz coś trwałego.

OD KONSUMPCJI DO INWESTOWANIA

ROZDZIAŁ 18

Historia projektu UHI.pl

A teraz coś dla tych z Was, którzy czytają te słowa i myślą: "To brzmi świetnie, ale ja chcę więcej. Chcę nie tylko inwestować długoterminowo. Chcę naprawdę zrozumieć rynek. Chcę nauczyć się go czytać."

Jeśli to Ty, pozwól, że opowiem Ci historię. Długą, prawdziwą historię o obsesji, porażkach i przełomie, którego sam nie spodziewałem się dożyć.

Znasz historię Jim Simons? Matematyk, który założył Renaissance Technologies, najbardziej dochodowy hedge fund w historii. Przez 30 lat jego Medallion Fund osiągał średnio 66% rocznie.

Simons stał się moim idolem. Nie dlatego, że zarabiał miliardy. Ale dlatego, że udowodnił światu jedną fundamentalną prawdę: rynki finansowe NIE SĄ LOSOWE.

Większość ludzi traktuje giełdę jak kasyno. Ale Simons pokazał, że rynki mają wzorce, rytm, strukturę. I że można te wzorce zakodować, zmierzyć, wykorzystać.

I pomyślałem: "Jeśli on to zrobił, to ja też mogę."

To było moje marzenie. Obsesyjne marzenie. Zbudować system, który znajdzie te wzorce. Który odkryje przewagę statystyczną na rynku.

Zacząłem kilka lat temu. Zatrudniałem profesorów. Informatyków. Matematyków. Prowadziliśmy badania. Budowaliśmy modele.

I wszystko szło za wolno. Za długo. Projekty się ciągnęły. Wyniki były niesatysfakcjonujące. Wydawałem setki tysięcy złotych na zespoły, które testowały teorie, ale nic nie prowadziło do przełomu.

I wtedy życie postawiło mnie przed trudnym wyborem.

Jedna z moich firm potoczyła się w kierunku, gdzie musiałem zwolnić ludzi. Ograniczyć ilość projektów. To była bolesna decyzja. Ale paradoksalnie, to była najlepsza rzecz, jaka mogła mi się przydarzyć.

Bo dopiero wtedy zrobiła mi się wolna głowa. Przestrzeń. Czas.

I mogłem w końcu w pełni poświęcić się projektowi, o którym myślałem od lat. Projektowi UHI.

Ale był jeszcze jeden element, który zmienił wszystko. Coś, co sprawił, że projekt, który wydawał się niemożliwy, nagle stał się realny.

Powstały narzędzia AI.

Nagle nie musiałem już mieć fizyka w zespole. Matematyka, który zna wszystkie wzory. Bo AI mogło sprawdzić za mnie setki, tysiące teorii. Mogłem nauczyć się programować z pomocą AI. Stosować zaawansowane obliczenia. Budować modele

machine learning. Testować koncepcje, które wcześniej wymagałyby miesięcy pracy całego zespołu.

Ostatnio policzyłem: gdybym to miał zrobić z zespołem 20 osób, informatyków, matematyków, analityków, sprawdzenie tylu teorii, ile ja sprawdziłem, zajęłoby... około sześćdziesięciu lat.

Sześćdziesiąt lat. Nie dożyłbym tego.

A ja to zrobiłem sam. Z pomocą AI. W kilka lat.

To pokazuje, czym naprawdę jest sztuczna inteligencja. I jak wiele człowiek może jako jednostka osiągnąć, jeśli ma odpowiednie narzędzia i obsesyjne zaangażowanie.

DWANAŚCIE GODZIN DZIENNIE. SIEDEM DNI W TYGODNIU.

Bo nie oszukujmy się, to nie było łatwe.

Pracowałem po dwanaście, trzynaście godzin dziennie. Dzień w dzień. Siedem dni w tygodniu. Praktycznie bez przerwy.

Ale uwielbiałem to robić. To nie była praca. To była obsesja. Te badania mi się śniły. Budziłem się w nocy z pomysłem na nowy test. Na nową teorię. Na nowy sposób filtrowania sygnałów.

Byłem częścią tego projektu. On był częścią mnie.

I choć było wiele momentów, kiedy myślałem "nie uda mi się, to niemożliwe", nie mogłem przestać. Budowałem nowe narzędzia. Nowe testy. Sprawdzałem kolejne teorie.

I powoli zacząłem rozumieć.

Największym odkryciem było zrozumienie, że NIE MA jednego złotego Graala. Jednego wzoru, który zawsze działa. Jednego wskaźnika, który daje 100% pewność.

Przewaga jest minimalna. Trzeba być niesamowicie skrupulatnym. Dokładnym. Cierpliwym.

Ale żeby mieć tę przewagę, musiałem połączyć wszystko. Machine learning z dziesiątkami modeli, które filtrują sygnały. Naukę ze wzmocnieniem, która rozgrywa

całą pozycję, od wejścia po wyjście. Wzorce matematyczne. Filtry. Analizę volumenu. Price action. Sentyment rynku.

Wszystko musiało działać razem. Jak orkiestra.

I w końcu... zadziało.

ALGORYTM, KTÓRY OSIĄGA PONAD 90% SKUTECZNOŚCI

Zbudowałem system, który osiąga ponad 90% skuteczności na sygnale.

To znaczy, że śledząc wiele aktywów jednocześnie, skupiając się na jednym wykresie, algorytm łączy wszystkie fakty. Wszystkie dane. I generuje sygnał, miejsce zakupu lub sprzedaży.

I w ponad 90% przypadków ten sygnał jest trafny.

To coś spektakularnego. Bo pewne zjawiska na rynku muszą się po prostu zdarzyć. I one się powtarzalnie dzieją od lat. I to właśnie wykorzystuję.

Program działa teraz na żywym organizmie od kilku miesięcy. Cały czas zbieram dane. Cały czas go dostrajam. Uczę się. Poprawiam.

Ale wyniki są. Realne. Powtarzalne.

I wtedy stanąłem przed pytaniem: co dalej?

Czy idę sam? Czy biorę inwestorów? Czy zakładam fundusz?

Odpowiedź była prosta: NIE.

Nie chcę ujawniać źródłowego kodu. Nie chcę przechodzić audytów. Nie chcę mieć fizycznego biura, zespołu, obowiązków wobec inwestorów.

Cenię sobie wolność jak nic innego na świecie. I ta wolność jest dla mnie ważniejsza niż pieniądze.

Więc postanowiłem pójść inną drogą.

I tak powstaje projekt UHI.pl.

Ultra High Individuals. Oryginalne znaczenie tego terminu w świecie finansów odnosi się do osób z aktywami powyżej 30 milionów dolarów. Ale ja nadaję mu nowe znaczenie.

Dla mnie UHI to nie kwestia tego, ile masz. To kwestia tego, kim chcesz się stać.

System, który buduję, łączy ludzką intuicję z precyzją algorytmu. Semi-automatyzacja, gdzie człowiek określa kontekst, a maszyna wykonuje bez emocji. Bez strachu. Bez chciwości.

Idea jest prosta: udostępnić to, co zbudowałem. Sygnały generowane przez algorytm. W czasie rzeczywistym. Live.

Na stronie uhi.pl możesz już zobaczyć video, które pokazuje, jak system pracuje. Jak analizuje rynek. Jak generuje sygnały. To nie teoria. To działający mechanizm, który przez miesiące testowałem na żywym organizmie.

Ale to dopiero początek.

Projekt nabiera kształtu. Fundamenty są solidne, lata pracy, setki prób, tysiące godzin testów. Teraz buduję strukturę, która pozwoli to wszystko udostępnić.

Nie każdemu. Nie dla mas. Dla ludzi, którzy rozumieją, że na rynkach nie ma miejsca na hazard. Tylko na strategię, dyscyplinę i cierpliwość.

Więc teraz stoisz przed wyborem. Masz przed sobą dwie drogi.

Jeśli masz kapitał do odkładania, zrób to, o czym rozmawialiśmy na początku tego rozdziału. Kupuj akcje firm, które znasz i rozumiesz. Buduj portfel. Dokładaj regularnie. Myśl długoterminowo.

To sprawdzona, bezpieczna droga do budowania majątku. Wymaga cierpliwości, ale działa. Za 10, 20 lat spojrzysz na swoje konto i zobaczysz efekty procentu składanego.

To piękna droga. I dla wielu ludzi, najlepsza.

Ale jest też druga droga. Dla tych, którzy nie mają jeszcze kapitału do odkładania. Albo dla tych, którzy chcą czegoś więcej niż tylko pasywne czekanie.

Dla tych, którzy chcą NAUCZYĆ SIĘ. Którzy chcą zrozumieć rynek. Którzy widzą w tym szansę na zmianę swojego życia.

I tutaj pojawia się projekt UHI.pl.

Przepracowałem to lata. Zbudowałem narzędzia, system, strategię. I teraz planuję udostępnić to ludziom, którzy są gotowi się uczyć. Którzy widzą w rynkach nie kasyno, ale przestrzeń do rozwoju umiejętności.

To nie będzie miejsce dla ludzi szukających łatwych pieniędzy. To będzie przestrzeń dla tych, którzy rozumieją, że umiejętność to największy kapitał.

Projekt dopiero nabiera kształtu.

Milion złotych na koncie to nie cel sam w sobie. To skutek uboczny systematycznej pracy. Wolność, bezpieczeństwo, możliwość wyboru, to wszystko przychodzi jako efekt konsekwentnych działań. Możliwość powiedzenia "nie" rzeczom, które Cię nie interesują. I "tak" tym, które Cię pasjonują.

Nawyk inwestowania, czy to długoterminowego w akcje, czy głębszego poznawania rynków, to nie sposób na szybkie wzbogacenie się. To sposób myślenia. To budowanie fundamentu pod życie, które chcesz prowadzić za 5, 10, 20 lat.

Każda złotówka, którą dziś inwestujesz, to głos oddany na Twoją przyszłość. To decyzja: "Wybieramy odkładanie gratyfikacji. Wybieramy długoterminowe myślenie. Wybieramy wolność finansową nad chwilową przyjemność z zakupu kolejnej rzeczy."

I podobnie jak z wszystkimi nawykami, o których rozmawialiśmy w tej książce, liczy się konsekwencja, a nie perfekcja. Lepiej inwestować 100 złotych miesięcznie przez 10 lat, niż 10 000 raz i nigdy więcej.

Małe kroki. Systematycznie. Każdego miesiąca.

A potem, za kilka lat, odwracasz się i widzisz, jak daleko zaszedłeś. I rozumiesz, że to nie była magia. To była po prostu siła nawyków.

To była decyzja, by myśleć inaczej niż większość. By budować zamiast konsumować. By inwestować zamiast wydawać.

I ta decyzja zmienia wszystko.

ROZDZIAŁ 19

Podsumowanie: Twoja droga dopiero się zaczyna

Przeszliśmy wspólnie długą drogę. Zrozumiałeś, jak działa pętla nawyku, sygnał, rutyna, nagroda. Dowiedziałeś się, że siła woli jest przereklamowana, a prawdziwym sekretem jest projektowanie otoczenia. Odkryłeś, że małe kroki, metoda 1% i Reguła Dwóch Minut są potężniejsze niż wielkie zrywy motywacji. Wiesz już, jak radzić sobie z nudą, jak unikać Doliny Rozczarowania i jak wykorzystać partnera odpowiedzialności.

Masz teraz w rękach kompletny zestaw narzędzi. Masz mapę. Ale, i muszę to podkreślić z całą mocą, mapa to nie terytorium. Przeczytanie tej książki, czy nawet wysłuchanie jej sto razy, nic nie zmieni, jeśli po jej skończeniu po prostu wrócisz do starego rytmu.

Wiedza bez działania jest tylko potencjałem. Działanie zamienia potencjał w rzeczywistość.

Proszę Cię więc tylko o jedną rzecz na koniec. Nie próbuj zmienić całego swojego życia dzisiaj wieczorem. Nie rób rewolucji. Rewolucje są głośne, krwawe i często kończą się powrotem do starego porządku.

Zrób ewolucję. Wybierz JEDNĄ rzecz. Jeden mały nawyk. Pij szklankę wody po przebudzeniu. Czytaj dwie strony książki przez snem. Spaceruj 10 minut dziennie. Pościel łóżko rano.

Zastosuj zasady, które poznałeś: 1. Spraw, by było to oczywiste (postaw szklankę z wodą na szafce nocnej). 2. Spraw, by było to atrakcyjne (pomyśl, jak dobrze nawodniony mózg pomoże Ci w pracy). 3. Spraw, by było to łatwe (zaczynij od pół szklanki, jeśli cała to za dużo). 4. Spraw, by było to satysfakcjonujące (uśmiechnij się do siebie, gdy to zrobisz, albo zaznacz X w kalendarzu).

I po prostu to rób. Dzień po dniu. A kiedy Ci się nie uda, bo się nie uda, wróć następnego dnia. Nigdy nie opuszczaj dnia drugiego.

I pamiętaj o procencie składanym. Jeśli będziesz stawiał się lepszy o zaledwie 1% każdego dnia, po roku nie będziesz lepszy o 365%. Matematyka jest nieubłagana, będziesz lepszy o prawie 37 razy. To jest potęga małych zmian. To jest potęga nawyków.

Jesteś architektem swojego życia. Każda decyzja, każdy mały wybór, to głos oddany na to, kim chcesz się stać.

Dziękuję Ci, że poświęciłeś ten czas. To był dobry wybór. To był pierwszy głos na Twoją nową tożsamość.

A teraz... idź i postaw kolejny.

Powodzenia.